

Boha. To je možné jen tehdy, pokud Bůh žije v nějaké vyšší dimenzi.

Ve Skutcích 17,28 je nám řečeno: „*Neboť v něm (= Bůh) žijeme, pohybujeme se, jsme.*“ Prostorově viděno jsme tak lokalizováni v Bohu; on nás dokonale obklopuje a proniká.

A dále nám Bůh u Jeremiáše 23,23+24 říká: „*Jsem Bůh, jenom když jsem blízko? je výrok Hospodinův; jsem-li daleko, Bůh už nejsem? Může se někdo skrýt ve skrýších a já ho neuvidím? je výrok Hospodinův.*“ Na této Zemi ani v celém vesmíru není místo, kde bychom se před ním mohli ukrýt; všude je přítomen a vidí nás. Proto v 1. Mojžíšově 16,13 čteme: „*Ty jsi Bůh, který mě (vždy) vidí!*“

Bohu nemůže nikdo uniknout

V našich předchozích úvahách o dvourozměrných bytostech jsme poznali, že tyto bytosti nemohou z našeho pohledu před námi utéci ani se před námi schovat. Přesně to říká Bůh o nás ve vztahu k našemu trojrozměrnému prostoru. V Žalmu 139,7-10 proto čteme: „*Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tváří? Zamířím-li k nebi, jsi tam, a když si ustelu v podsvětí, také tam budeš. I kdybych vzlétl na křídlech jitřní záře, chtěl přebývat při nejzazším moři, tvoje ruka mne tam doprovodí, tvá pravice se mě chopí.*“

Překonání horizontu událostí

Sami od sebe nemůžeme ten stávající horizont událostí překonat, ale s Bohem se to podaří. V Bibli je řada zpráv o tom, jak jednotliví lidé příležitostně horizonty událostí překonali. Mluví o tom Skutky 7,55 v souvislosti s kamenováním Štěpána: „*Ale on, plný Ducha svatého, pohledl k nebi a užírl Boží slávu i Ježíše, jak stojí po pravici Boží, a řekl: Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, stojícího po pravici Boží.*“ Pán otevřel Štěpánovy oči tak, že mohl nahlédnout do vyšší Boží dimenze. „Závěs horizontu událostí“ byl pouze pro něho odhnut stranou, takže ze svého místa před branami Jeruzaléma mohl vidět přímo do nebe. Nebe není tedy někde vně vesmíru, nýbrž přímo kolem nás, avšak v jiné dimenzi.

Ježíšovo vzkříšení

Ježíšovo tělo nebylo už po jeho vzkříšení srovnatelné s naším tělem. Nebyl už nadále vázán na 3. dimenzi, nýbrž se mohl po libosti objevovat v naší dimenzi a opět se vracet do té nebeské. Filozof Martin Heidegger, který neargumentoval z pozice víry, postřehl správně: „*Pokud Ježíš z Nazareta vstal z mrtvých, potom je každé vědecké poznání nedostatečné.*“ Poznal, že pokud Ježíš opravdu vstal z mrtvých, nemůže být všechno naše vědecké poznání tou pravou cestou k dosažení moudrosti.

V 1. listu Korintským nám Pavel sděluje: „*Poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou.*“ V původním řeckém textu je ta událost popsána ještě přesněji: „*Stal se viditelným.*“ Tím je řečeno, že Ježíš tam byl přítomen už předtím; jen se pak stal viditelným i v naší dimenzi.

Ježíšovo nanebevstoupení

O Ježíšově nanebevstoupení čteme u Marka 16,19: „*Když jim to Pán řekl, byl vzat vzhůru do nebe a usedl po pravici Boží*“ – Ježíš byl tedy pouze přenesen do oné

pro nás neviditelné dimenze. Ve Skutcích 1,9 čteme: „*Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel.*“ A potom řekli andělé (v. 11): „*Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.*“ Zde je důležité to slovo „tak“. Až potom přijde znovu, vystoupí stejným způsobem z té jiné dimenze a bude viditelný pro všechny lidi současně, nezávisle na tom, zda bydlíme v Německu nebo v Austrálii nebo v Americe.

Jižní kříž
(Souhvězdí na jižní obloze – nejmenší ze všech 88 souhvězdí)

Ježíšův druhý příchod

Podle Matouše 24,27 bude Ježíšův druhý příchod náhlou událostí: „*Neboť jako blesk ozáří oblohu od východu až na západ, takový bude příchod Syna člověka.*“ Pán bude viditelný okamžitě a současně pro všechny lidi. Uvidí ho i ten, kdo bude v té chvíli v nějakém solném dole 1000 metrů pod povrchem země. Nic nebude překážkou, abychom ho uviděli. Bude to **tak**, jako při jeho odchodu do nebe: „*...a uzí Syna člověka přicházet na oblacích s velkou mocí a slávou*“ (Matouš 24,30).

Z Lukášova evangelia poznáváme, že ve chvíli Pánova návratu bude na jedné polovině Země den a na proti-

lehlé straně noc: „*Té noci budou dva na jednom loži, jeden bude přijat a druhý zanechán ... Dva budou na poli, jeden bude přijat, a druhý zanechán...*“ (Lukáš 17,34+36). Na poli se normálně pracuje ve dne. Jak je jen Bible přesná: Současně bude den i noc, podle toho, na které straně rotující Země se právě nacházíme.

Místo našeho pobytu

Ježíš u Jana 14,2 říká: „*V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo.*“ Tyto příbytky se nacházejí vně té třetí dimenze a jsou Ježíšem plánovány jako místo věčného pobytu v nebeském světě. Jeho výrokem „*Pojďte ke mně*“ jsme tam všichni zváni. Do tohoto otcovského domu vede jen jediná cesta, a tou je Ježíš: „*Kdo věří v Syna (Božího), má život věčný*“ (Jan 3,36).

Ředitel a profesor v. v.
Dr.-Ing. Werner Gitt

WERNER GITT

Ježíš

Pán nad prostorem a časem

Název originálu: Jesus – Herr über Raum und Zeit
Webová stránka autora: www.wernergitt.com
Překlad z němčiny: Josef Potoček, Vladimír Kšíkal

Uitgever: Bruderhand-Medien
Am Hofe 2, D-29342 Wienhausen, Germany
Homepage: bruderhand.de

Nr. 139-2 – Tschechisch/Czech – 3rd edition 2020

Ježíš

Pán nade všemi rozměry

Kdo čte Bibli pozorně, naráží stále znovu na výpovědi, které jsou nám v 21. století, při všem tom moderním vědeckém poznání, těžko pochopitelné:

- V Žalmu 139,5 čteme: „*Sevřel jsi mě zezadu i zpředu, svou dlaň jsi položil na mě.*“ Čte to čtenář Bible v Hradci Králové a je rád, že Bůh je všude okolo něho. Ale čtenář v Sydney – tedy na protilehlé straně zeměkoule – čte totéž, a i on tomu slovu věří. Jak je to pro Boha možné, že může být současně na všech místech – dokonce i na Měsíci?
- Po jeho zmrtvýchvstání nebyly zavřené dveře ani stěny domu pro Ježíše žádnou překážkou, aby mohl vstoupit do prostoru, ve kterém se učedníci ukryli, neboť u Jana 20,26 čteme: „*Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed (mezi učedníky) a řekl...*“ Jak si něco takového můžeme představit?

Filozofický materialismus v kontrastu k Bibli

V naší době poznamenané filozofickým materialismem jsme se dostali do hluboké myšlenkové pasti, neboť přijatelné je pouze to, co se dá odvodit od hmo-

ty. Kromě toho je za hranici skutečnosti považován náš trojrozměrný svět. Takové myšlenky pak logicky vedou k bezbožnosti a k evolučnímu myšlení. V bývalém Sovětském svazu byly takové názory nařizovány na úrovni státu. Když byl 4. října 1957 vypuštěn na oběžnou dráhu kolem Země první Sputnik, tak sovětská propaganda tvrdila: „*Sputnik definitivně vymazal Boha z obrazu světa*“ a „*Dialektický materialismus teď nastoupil místo víry.*“

Odkud se tyto myšlenky berou? Na lidi působila komunistická agitace. Friedrich Engels (1820-1895), jeden ze spoluzakladatelů komunismu, učil: „*Hmotný, smysly poznatelný svět, ke kterému patříme i my sami, je ten jedině skutečný.*“ V protikladu k tomu Bible ve 2. listu Korintským 4,18 říká: „*Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné.*“

Američané otevřeli svůj kosmický program o něco později, a jejich astronauti vyznali, že přitom prožili Boha Bible. James Irwin (1930-1991) byl na oběžné dráze od 26. června do 7. srpna 1971 na lodi Apollo 15. Přistál na Měsíci, a byl prvním člověkem, který se po Měsíci projel autem. Své zážitky popsal takto: „*Byli jsme na Měsíci tři dny a směli jsme tam být jen proto, že to Bůh dovolil. Potkaly nás také velké těžkosti, na které jsme nebyli připraveni. Ve všech těchto případech jsem se vždy modlil, a Pán pomohl.*“

Proč dochází k tak odlišným přístupům? Napadají nás přitom mimo jiné následující otázky: Kde je Bůh, a proč ho nevidíme? Můžeme rozumět Ježíšovu příchodu na tuto zem jako na událost, která je současně viditelná pro všechny lidi na světě? V následujícím textu chceme objasnit dva vědecké odborné pojmy, které nám umožňují nový přístup k ústředním zprávám Bible. Je to jednak fyzikální pojem „horizont událostí“ a dále matematický pojem „dimenze“.

Horizont událostí

Pokud pozorujeme nějakou hvězdu optickým teleskopem, zjišťujeme, že se světelný paprsek odklání, pokud

prochází kolem velké hmoty. Největší hustotu hmoty nacházíme v našem vesmíru v objektu, kterému říkáme „černá díra“. Pokud bychom na takovou hustotu stlačili naši Zemi, smrštila by se na kouli o průměru pouhého jednoho centimetru. Čím blíže světelný paprsek míjí černou díru, tím větší je odchylka jeho dráhy. Mezi odchýlením paprsku a jeho úplným zmizením v černé díře leží hraniční oblast, ve které je paprsek přinucen k oběžné dráze okolo „černé díry“. Tuto oběžnou dráhu označujeme jako „horizont událostí“, protože všechno, co se odehrává za touto hranicí, není pro nás z principu už pozorovatelné a měřitelné, není tedy už přístupné vědeckému zkoumání.

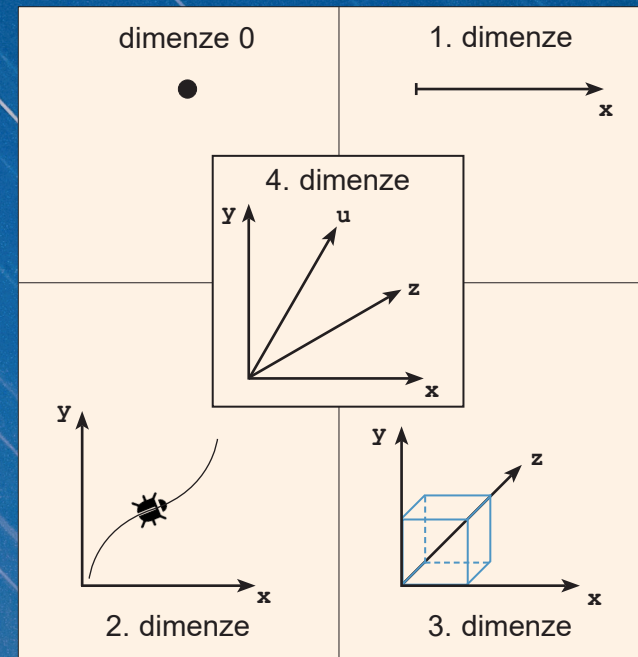
Dimenze

Dimenze (rozměr) n udává počet souřadnicových os, kterými je vymezen geometrický prostor. Bod je bez jakékoli rozměru, a proto má dimenzi nula (obr. 1). V 1. dimenzi existuje rozměr pouze v jediném směru, a to je souřadnice x . Určitý úsek v tomto „prostoru“ označujeme jako délku. Plocha je z důvodu dvou možných rozměrových směrů dvourozměrný útvar, který je popsateľný v systému souřadnic x - y . Velikost nějakého pravidelného tvaru je zde možné zaznamenat pomocí údajů délky a šířky.

Pokud k systému x - y přidáme další kolmou osu z , vytvoříme tím třetí rozměr. Délka, šířka a výška pak udávají velikost trojrozměrného tělesa. K těmto třem stávajícím a navzájem kolmým osám nyní přidáme ještě čtvrtou souřadnicovou osu u . Tato osa u stojí rovněž kolmo ke každé ze třech ostatních os. Zde už naše schopnost prostorové představivosti končí, matematický popisný aparát s tím ale nemá žádný problém. Těleso v této čtvrté dimenzi pak má rozměry délku, šířku, výšku a hloubku.

Je to vůbec realistické, vycházet z nějaké 4. dimenze? V Novém zákoně nacházíme jasné potvrzení: „...*abyste*

mohli se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka, délka, výška i hloubka“ (Efezským 3,18).

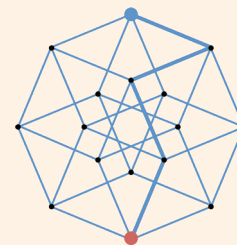

Obr. 1: Souřadnicové systémy v různých dimenzích (všechny osy tvoří navzájem úhel 90°).

Plochozemě

Abychom mohli lépe porozumět podstatným rysům vyšších dimenzí a horizontu událostí, podívejme se na systém o dvou dimenzích, který je pro nás jednodušší. Pojmenujme takovou oblast „plochozemě“ a dejme tam bytosti o dvou rozměrech, které označíme jako „plochozemci“. Odlišují se od nás zejména tím, že mají výšku rovnou nule. Mezi jejich a naší dimenzí leží horizont událostí. Nemohou nás vidět, protože pohled do vyšší dimenze je jim odepřen. Naproti tomu my je z vyšší dimenze všechny vidíme na první pohled.

Pro všechny zákonitosti, které mají platnost v určité dimenzi, se nejbližší vyšší dimenze ukazuje jako nepřekročitelná hranice. Jako realistická je nahlížena pouze vlastní dimenze n ; již ta další vyšší ($n + 1$) patří ke světu, který je pro n neviditelný a nepřístupný. Nižší dimenze můžeme považovat za podmnožiny prostoru s vyšší dimenzí, to znamená, že vyšší dimenze proniká všechny ty, které jsou pod ní. Trojrozměrný prostor nějaké kostky plně obsahuje všechny dílčí plochy (o dvou dimenzích), které v ní jsou.

Obr. 2: Projekce kostky čtvrté dimenze.

Vyšší dimenze v Bibli

Po těchto úvahách se díváme do Bible a jsme překvapeni, že tam nacházíme mnoho analogií k vícerozměrným prostorům. Bůh, Ježíš a nebeský andělský svět se nacházejí vně naší třetí dimenze – ve které, to nevíme.

Především narazíme na vlastnost proniknutí. V Žalmu 139,3+5 čteme: „*Sleduješ mou stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy. Sevřel jsi mne zezadu i zepředu, svou dlaň jsi položil na mě.*“ Máme zde svědectví o dokonalém obklopení a proniknutí od